

העלאת ארון ה' לירושלים

הרב יוסף מרקוס

פרק ו' עוסק בהבאת ארון ה' לעיר דוד. כזכור, המקום הראשון שאליו הובא הארון עם כניסת יהושע לארץ היה אוהל מועד בשילה (יהושע י"ח, א). לאחר חורבן שילה (עיין תהילים ע"ח, ס-סו), בסוף ימיו של עלי, הגיע הארון לקריית יערים, בעוד המשכן נדד לנוב (שמ"א כ"א) ולגבעון (דבהי"א כ"א, כט). הניתוק שבין הארון והמשכן ביטא חוסר תשומת לב לארון ה', כדברי דוד לעם: "ונסבה את ארון א-לוהינו אלינו, כי לא דרשנוהו בימי שאול" (דבהי"א י"ג, יג). אכן, דוד עצמו הוטרד מאוד מעניין זה בנערותו, כדבריו המפורשים בתהילים (קל"ב): "אם אבוא באוהל ביתי, אם אעלה על ערש יצועי, אם אתן שנת לעיני לעפעפי תנומה, עד אמצא מקום לה' משכנות לאביר יעקב".

פעמיים מנסה דוד להעלות את הארון לירושלים. בפעם הראשונה הוא אוסף את העם לחגיגה הגדולה של העלאת הארון לירושלים, אך לבסוף הדבר אינו עולה בידו, כיוון ששמחת ההעלאה נהפכה לאבל, כאשר עוזה ראה שהארון עומד ליפול, ביקש לאחוז בו ולהעמידו, וה' הרגו כעונש. בעקבות מקרה זה, דוד העביר את הארון לבית עובד אדום הגיתי, ורק לאחר שהתבשר שה' ברך אותו, הוא שב והוליך את הארון לירושלים.

מה בין הניסיון הראשון לשני? מדוע נענש עוזה בכזו חומרה? בהולכת הארון השנייה נאמר שהעגלה הגיעה לירושלים ע"י "נושאי ארון הא-לוהים", ובספר "דברי הימים" מפורש כי היה אלו הלוויים. ואכן, זהו הציווי בתורה - שהלוויים ישאו את הארון. בהולכה הראשונה, לעומת זאת, הניחו את הארון על עגלה, ובכך פגעו בקדושתו ובכבודו. נראה שמעשהו של עוזה רק ביטא את הבעיה הכללית שהייתה שם: חוסר היראה כלפי הארון, אשר התבטא באי-נשיאתו ע"י הלוויים, התבטא גם בחוסר החשש מפני הנגיעה בארון ה'.

רק לאחר שדוד התבשר שה' בירך את בית עובד אדום (שהיה לוי - דבהי"א ט"ו, יח), בעקבות שהות הארון - רק אז מבין דוד שהגיע הזמן לתיקון, ושב ומעלה את הארון בצורה הנכונה לירושלים.